

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad ca. licarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. márczius 6-án.)

Előfizetési árak:
 évre 12 kor., 1/2 évre 6 kor., 1/4 évre 3 kor.
 Egyes szám ára 10 fill.

Felölős szerkesztő:

BILKEI FERENC.

Segéd-szerkesztő:

KETSKÉS ELEK.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este.
 Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.**
 Egyes számok kaphatók: a dohányzószékben.

Házfelosztás után.

Az utolsó percig hittünk a jobbik eshetőségben. Halvány volt ugyan a remény-ségünk, de nem adtuk fel. Hátha mégis sikerül békében, súlyos következmények nélkül kikászolódni abból a hinárból, a melybe Tisza István gróf vasfejűsége kergette a nemzetet.

Most össze van tépve a béke fonala. A király felosztatta az országgyűlést s harminc nap alatt a képviselő választások is lezajlanak.

Mindez azonban a felelős miniszterium rovására megy. Tisza István gróf maga is kérte magának a szerencsét, hogy a mi gyűlölet föllángol, égensék vele őt s a mi kár és veszedelem az országra és a koronás király személyére hárul, azért mindért végtől-végig ő akarja magára vállalni a felelősséget.

Sok évtizede annak hazánk történetében, hogy az ellentétek ily élesre fenődtek s talán sohasem történt meg, hogy a királyon kívül egyetlenegy ember annyit kockáztatott volna a nemzet jogai-ból, mint Tisza gróf tette. S ha Tisza — a mint minden valószínűség szerint nagyon gyorsan meg fog történni — bukott miniszterelnök lesz, vajjon ki fogja visszaidéni a nemzetnek, a királyi tekintélynek

azokat, a melyeket egy maniakus ember elszántsága elrontott.

Mert hiu reménykedés volna azt állítani, hogy a Felső személye nem szenvedett ezekben a tüzes, forró esatákban. Jelen voltunk a 28-ki országgyűlésen s szinte borzadozva hallottuk, hogy az ellenzék állandóan a királyi eskü szentségét hangoztatta s hogy Tisza István gróf a király szent személyével követtet el olyan eselekményt, a melynek helyessége még Andrássy Gyula gróf szavai szerint is — legalább is vita tárgya képezheti. Vita tárgyat képezi a törvényhozók között. De mikép fognak hatni azok a szavak a nép alsó rétegeiben, a hol a mily mértékben meg volt eddig a tekintély tisztelete, ép oly rohamosan szédtek izekre azon néhány év óta, mióta a szocializmus apostolai minden náluknál különb embert bűnökkel terheltnek vallanak. Hogy Tisza István a lehető legrosszabb szolgálatot tette a király személyének és magas állásának — az bizonyos.

És hova süllyesztette a parlament tekintélyét?

Bánffy alatt ugyanez a többség neve aláírásával vallotta, hogy az országot exlex idején nemcsak felosztalni, de még elnapolni sem szabad. Ma ugyanaz a többség rászavaz Tisza homlokegyenest ellen-

kező indítványára. Bebizonyult újra — a mit egyébként ugys mindenki tudott — hogy a kormányparti többség nem a választó polgárok akaratának képviselője, hanem a ministeri önkény végrehajtója. Ott egy ember gondolkozik — a ministerelnök, a ki mandátumot adott, a ki az ehézőknek ételt ad, a somjuhozóknak italt ad. Ennek fejében azok elfelejtenek gondolkozni s elfelejtik, hogy a derekukban esont is volna. Hogy az ilyen többségnek tekintélye nem lehet, azt mindenki tudhatja.

Tisza István csak egyet ért el helyesen. Azt, hogy az ellenzékét összeforrasztotta. Hogy elismította köztük az ellentéteket s egy testvéri táborba olvasztotta valamennyit. Apponyt pláne pártjával együtt a függetlenségi 48-as párt kebelébe szoritotta. Ki tudná ma kellőleg mérlegelni ennek a lépésnek óriási fontosságát, hogy mit eredményezett Tisza gróf vad erőszakossága a jövőendő fejleményeire? Egy bizonyos, hogy a függetlenségi párt nem esedett, erkölcsi és tartalmi súlyban gyarapodott. Tekintélye sokat megerősödött. Kifejlesztette a nemzet politikai erőteljesebb, biztosabb lépésekkel halad a kifejlés útján. A függetlenségi párt egyesülve a néppárttal és a disszidensekkel, impozáns erővel fog belemenni a választás-

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Üdvözlégly Mária!

Az ember ideálja,
 Üdvözlésünk útja
 Te vagy, Isten anyja:
 Mária!

Kinek Te, pátrónánk
 Boldog anyja voltál,
 Könyöröngj ereitünk
 Drága Jézusunknál
 Oh, Anyánk!

Ő megváltott minket;
 Te könyeztél, sirtál;
 Midőn feltámadott,
 Ah, mily boldog voltál!
 Bocsáss meg minékünk,
 Hogy miattunk sirtál,
 Jó Anyánk!

Nézz le ráánk
 Mennyei trónodról
 Boldogságunk anyja,

A világ csillaga
 S légy közbenjárónk
 Az Isten széknél
 Mária!!

Irtá: Ifj. Hankiss János kegyesrendi főgym. II. o. tanulója.
 Budapest.

A szegény ember meg a fiacskája.

A nagy téli éjszaka sötétsége ugyan még nem is kezdett foszladozni, a szegény ember már is elindult három társával az erdő felé. Favágók voltak. Heti munkások és épen a hét első napjának hajnala volt kibontakozandó a sötétségből.

Ugyanakkor még más utakon is bandukoltak épen olyan emberek, mint ők, hogy majd az erdő szélén találkozzanak egymással s csoportba verődve menjenek az irtásig.

A mi szegény emberünk kipihent, átmelegedett lábaival csak úgy szelte az utat. A fejszéje áttektetve a vállán, azon csüngött a tarisznyája. Abba egy lapos nagy fekete kenyér, hagnya, só, egy kis szalonna és dohány volt gondos asszonykézzel belerakosgatva.

Jó emelintés lehetett, ám mit sem érzett belőle, mert jó erőben volt. A váll és hát csontjai a vasárnapi pihenés után, izmoserősen kereszteték egymást, könnyedén mozogva a forgókban, mintha olajozva lennének. A bőre és husa puha és meleg lett az ágybanalvástól. A mi szegény emberünk ment, ment. Szinte helykén. A hideg nem bírta sehol kikezdeni. Tele volt itatva, mint az ázott szivacs, a tüzhely, a párna, a főtt étel melegével. Dudorászott. Nehéz fejében megakadt egy csunya kis nótá utolsó néhány sora, a mit egy falubeli leányról kezdtek.

Volt egy kis fiacskája és azon a hétfő hajnalon a szegény ember úgy érezte, hogy olyan gyermek nincs több a világon, akár szélében, akár hosszában bejárva.

Hevértében, a mint hanyatt fektűt, a melére ültette a gyermeket és gyönyörködött benne. Az egész gyermek mindössze valami három arasz lehetett. De beszélt, mint a szajka és énekelt. A nótát arról a leányról; hogy reneti a puáját! Csettintett, kurjantott, mint a legények. Az a kedvesség, az az okosság nem megy ki a szegény ember gondolatából. Nagyon szereti a fiacskáját. A fejében kellemetesen zsong az a galád nóta, A szemé előtt folyást ott a gyerek. A torok

Papp Károly

selyem-műfestő és vegyészeti ruhatisztító

Székesfehérvárott
 Városház-tér, 5. szám alatt.
 (Bejárat a Megyeház-utcáról.)

Mindennemű úri-, női-, gyermek- és egyen-ruhák,
 menyasszonyi kelengyék, függönyök, végárúk,
 valamint ágynemű-toll tisztítását elvállalom. —
 Gyász esetekben a legrövidebb idő alatti ki-
 szolgáltatást ígerek. 2721 156—108

